

[Landbrugsministeren]

dan er beregnet i den oprindelige gældssaneringslov, hvor vi søgte at få godt et par tusinde med, så jeg tror nok, at dér kan man klare sig. Det er i hvert fald min opfattelse, at man kan klare sig med det mandskab, man har, men i landbrugsministeriet skal man nok have en 12-14 stykker mere til at administrere centralt. Det er ikke oplyst på nuværende tidspunkt, men det kan jeg oplyse herfra.

Om de andre spørgsmål vil jeg sige, at jeg forestiller mig, at første behandling af et lovforslag er en principiel behandling, og dér giver partierne udtryk for, hvad de mener om lovforslagets principper. Så vil jeg gerne have lov til at svare på de tekniske spørgsmål i udvalget, for så kan man få de rigtigt udarbejdede svar. Jeg vil ikke sige, at jeg er så teknisk vidende, at jeg kan stå som formand for udvalget og give de endelige svar. Folketingssalen er efter min opfattelse en sal, hvor man under første behandling politisk tager stilling til lovforslagets principper, og så er jeg parat til at svare på alle spørgsmål af teknisk karakter, både skriftlige og mundtlige, i udvalget. Jeg tilsiger min medvirken til det.

(Kort bemærkning).

Steen Folke (VS):

Jeg ved ikke, om det spørgsmål, jeg har forsøgt at stille til landbrugsministeren to gange, kan afvises som et teknisk spørgsmål. Det er i hvert fald et meget væsentligt og vel i og for sig banalt teknisk spørgsmål, nemlig: hvad sker der, hvis gældssaneringslovens garantiramme ikke, som det antages her, rent faktisk kan rumme den nye lov? Hvis der ikke kan svares på det, er der ikke noget at gøre ved det, men jeg synes egentlig, det burde være ret oplagt at spørge: hvad sker der så?

Så vil jeg også godt lige gentage mit i hvert fald mere politiske spørgsmål fra sidste runde, det må da denne debat være en anledning til. Jeg spurgte: er det ikke rigtigt forstået, hr. landbrugsminister, at den nye § 8 a også giver mulighed for, at der kan gives støtte – jeg kaldte det socialhjælp, men lad os sige støtte – til store landbrug med flere hundrede hektarer korn og med indkomster i flere hundrede tusinde kroners klassen, hvis de har foretaget investeringer af en vis størrelse og derfor har en gældsprocent på f.eks.

50? Sådanne store brug, velhavende folk, kan også komme i betragtning ved landbrugsministerens nye lov her. Er det ikke korrekt?

Landbrugsministeren (Niels Anker Kofoed):

Over for hr. Steen Folke beklager jeg, at jeg ikke fik svaret. Jeg kunne selvfølgelig også svare på hele den politiske filosofi om, at man skal tage fra de rige og give til de fattige – eller var det omvendt, hr. Steen Folke mente?

Jeg vil bare fremhæve én ting: når denne høstabsordning er nødvendig, er det, fordi den økonomiske bærekraft i landbruget er forringet, og det er jo netop, fordi man åbenbart har taget for mange penge fra dette landbrug i de såkaldt gode tider.

Hr. Steen Folke skal også være opmærksom på, at landbrugserhvervet er det eneste virksomme erhverv, der skal beskattes efter den progressive personlige skala, så hvis de får en velsignet god høst, skal de op »på marginalerne«, og så skal de betale 70 pct. af den sidst tjente krone. Det skal en almindelig virksomhed, der er et anpartsselskab eller aktieselskab, ikke. Derfor tapper man jo disse virksomme personligt ejede virksomheder for kapital, så de ikke har fået mulighed for at konsolidere sig. Det er årsagen til, at vi har en faldende egenkapital, og det er også årsagen til, at vi må træde til.

Hvad gør vi i dette samfund? Nu siger hr. Steen Folke, at dette er en forsikringsordning, at vi nu træder til for at dække indtægtstab. Men hvad er det, vi har inden for almindelig arbejdsløshedsforsikring? Er det ikke en form for indtægtsgaranti? Hvem betaler det? Det gør staten. 90 pct. har staten betalt i indtægtsgaranti for lønmodtagerne. Så siger jeg solidaritet. Hvorfor er hr. Steen Folke så vældig opmærksom på, at dette skal landbruget selv finansiere? Det har jo ikke været kutyme i dansk samfundsliv, at vi har sagt, at én gruppe skal klare sig selv, når den er i vanskeligheder, en anden gruppe skal få al hjælp fra det offentlige. Jeg mener, vi har haft en meget fornuftig kulturel udvikling. Når en samfundsgruppe kommer i vanskeligheder, træder samfundet til, og det synes jeg stadig væk vi skal holde fast ved, for det er et ganske udmærket princip. Det har nemlig også noget med solidaritet at gøre.